

ἐταίριων, ἐξῆς καὶ αὐτοὶ ἄποστολοι, καὶ καὶ αὐτὸς ὁ Σωτὴρ. Ἐτίμησεν ἐπίσης τὴν γυναῖκα, ἥτις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις θεωρεῖτο ὡς «πρόγραμμα» καὶ τὸ πάλιν ὡς «παννυχίδιον», ἀνύψωσεν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν τῶν προσώπων καὶ κατέστησεν αὐτὴν σεβάστην σύζυγον, ἀγαπητὴν ἀδελφὴν καὶ σεβάσιμον μητέρα, ἥς ἡ εὐχὴ περιφρουρεῖ ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς ἄγγελος κατὰ παντὸς πειρασμοῦ. Ἐδωκεν ἡμῖν τοὺς Χρυσοστόμους, τοὺς Ἀργουστίνους καὶ τοὺς λοιποὺς μεγάλους ἄνδρας, οἵτινες, κατὰ διακεκριμένον Ἀγγλὸν συγγραφέα, ἐν γένει εἶχον εὐσεβεῖς μητέρας.

Ἐδωρήσατο ἡμῖν ὁ χριστιανισμὸς ἐλευθερίαν βασιζομένην ὄχι εἰς τὴν βούλησιν ἑνὸς ἢ καὶ πλειόνων ἀνθρώπων, ἀλλ' εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν δικαίων νόμων, ἀντικατέστησε τὴν φιλαυτίαν διὰ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τὸ συμφέρον διὰ τῆς ἀγάπης καὶ ἀνύψωσε τὴν ἀρετὴν ἐκ τῶν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀγαθῶν πράξεων εἰς αὐτὰ τὰ ἐλατήρια τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου.

Τέλος ὑπέδειξεν ἡμῖν, ὅτι τὸ μέγιστον ἀγαθὸν δὲν εἶναι ὁ πατριωτισμὸς, ἀλλ' ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ, οὐδὲ ἡ ἀμιλλα τὸ μέγιστον ἐλατήριον, ἀλλ' ἡ ἀγάπη· διὸ καὶ ἡ στρατιὰ τῶν ἀγγέλων εὐηγγελίστατο τὴν γέννησιν τοῦ ἰδρυτοῦ τοῦ χριστιανισμοῦ ψάλλουσα «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Ὁ χριστιανισμὸς ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀνύψωσιν οὐχὶ μιᾶς φυλῆς ἢ μιᾶς γενεᾶς, ἀλλ' ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος ἀπανταχοῦ καὶ πάντοτε· εἶναι καθολικὸς καὶ ἀποβλέπει εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον. Ἐπιδαψιλεύει τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ τοῖς πᾶσιν, ὥστε τὰς ἐλευθερίας, τὰ πρόνομια, τὸν πολιτισμὸν καὶ ἅπαντα τὰ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὰ χρεωστούμεν εἰς τὸν χριστιανισμὸν, τὴν θρησκείαν ἐκείνην, ἣν ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε πρὸς δόξαν αὐτοῦ καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν πάντων ἡμῶν.

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

29. Ὅτι κινεῖται καὶ ὅτι μένει ἀκίνητον ἐκ τοῦ κινήτου καὶ τοῦ ἀκινήτου, ὁ χρόνος ἐγγίζει δι' αὐτὸ ἀπειλητικὸς καὶ τρομερὸς.

30. Ὅφειλεις νὰ κατασκευάσης πλοῖον δυνατόν, στερεόν, καλῶς συνηρμοσμένον μετὰ δεσμῶν (α') ἐκεῖ πρέπει νὰ ἐπιβῇ μετὰ τῶν ἐπτά σοφῶν (Richis) (β'), ὡς ἀγιώτατε!

31. Καὶ θὰ κομίσῃς ἐπίσης ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου ὅλα τὰ σπέρματα (γ') ὡς ἀλλοτὲς ἐδηλώθησαν ὑπὸ τῶν δις γεννηθέντων ἀνθρώπων τῶν Βραχμάνων (δ'), ὅπως διατηρηθῶσιν ἐκεῖ ἐπὶ πόλιν.

(α) «Ποίησον οὖν σεαυτῷ κιβωτὸν ἐκ ξύλων τετραγώνων.» (Γεν. ζ', 44).

(β) «Εἰσελεύσει δὲ εἰς τὴν κιβωτὸν σὺ καὶ οἱ υἱοὶ σου καὶ ἡ γυνὴ σου καὶ αἱ γυναῖκες τῶν θίων μετὰ σοῦ.» (αὐτόθ. 18.) οἱ πάντες ἦσαν ἐπτά μετὰ τοῦ Νῶε.

(γ) «Σὺ δὲ λήψαι σεαυτῷ ἀπὸ πάντων τῶν βρωμάτων, καὶ ἐδεσθε καὶ συνάξεις πρὸς σεαυτὸν.» (αὐτόθ. 21).

(δ) Αἱ παρ' Ἰνδοῖς τρεῖς τάξεις, οἱ Βραχμᾶνες, οἱ Ξα-

32. Καὶ ὢν ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου, νὰ μὴ εἶδῃς ἐρχόμενον πρὸς σέ, ὃ προσφιλέστατον τῶν φίλων! Ὁ ἀποστολὴν εἰς σέ, ἔχων κέρως ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, ἐξ οὗ νὰ με ἀναγνωρίσῃς!

33. Ἴδου ὅτι ὀφείλεις νὰ πράξῃς χάρις· ἀναχωρᾷ. Τὰ μεγάλα ὕδατα δὲν δύναται νὰ ὑψωθῶσι χωρὶς ἐμοῦ.

34. Ἀλλὰ μὴ θέτῃς ἐν ἀμφιβολίᾳ τοὺς λόγους μου, ὃ ὑψίστε! Ὁ ἀπράξω ὡς με διατάξας, ἀπεκρίνατο ὁ Μανοῦς εἰς τὸν ἰχθύν.

35. Ἀπῆλθεν ἐκάτερος πρὸς τὸ μέρος, πρὸς δ' ἤρρεσκεν αὐτῷ, ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισαν ἀλλήλους. Ἐπειτα ὁ Μανοῦς, ὃ μέγα βασιλεῦ, ὡς διατάχθη ὑπὸ τοῦ ἰχθύος,

36. Συναγαγὼν πᾶν σπέρμα μεθ' ἐαυτοῦ ἤρξατο νὰ πλέῃ ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ τρομερῶς ὑψωθέντος, ἐντὸς ὧραιου πλοίου (α), ὃ δαμασκά τῶν πολεμίων!

37. Καὶ ὁ Μανοῦς ἐνεθυμήθη τὸν ἰχθύν· καὶ ὁ ἰχθὺς γνωρίσας τὴν σκέψιν ταύτην (β), ὃ νικητὰ τῶν πολεμίων πόλεων, παρουσιάσθη ἀμέσως ἔχων τὸ κέρα, ὃ ἀριστε τῶν υἱῶν τοῦ Βαράτα.

38. Ὁ Μανοῦς ἰδὼν τὸν ἰχθύν, ὃ ἡγεμὼν τῶν ἀπογόνων τοῦ Μανοῦ! πλέοντα ἐν τοῖς μεγάλοις ὕδασι τοῦ Ὠκεανοῦ, φέροντα κέρως καὶ ἔχοντα τὴν μορφήν, ἣν προσέειπε,

39. Τότε ὁ Μανοῦς προσέδεσε σχοινίον εἰς τὸ κέρα, ὅπερ ὁ ἰχθὺς ἔφερεν ἐν τῇ κεφαλῇ, ὃ ἡγεμὼν τῶν ἀπογόνων τοῦ Μανοῦ!

40. Ὁ ἰχθὺς προσδεθεὶς διὰ τοῦ σχοινίου τούτου, ὃ νικητὰ τῶν πόλεων τῶν πολεμίων! ἔσυσε μετὰ μεγάλης ταχύτητος τὸ πλοῖον ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ Ὠκεανοῦ.

41. Ὁ ἄρχων τῶν ἀνθρώπων διέπλευσεν οὕτως ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ τὴν θάλασσαν, ἥτις ἦτο ὡς χορεύουσα μετὰ τῶν κινουμένων κυμάτων καὶ ὡς μαινομένη μετὰ τῶν ὑδάτων τῆς.

42. Βασανιζόμενον ἐκ τῶν βιαιῶν κυμάτων τὸ πλοῖον ἐκλονίζετο ἐκ τῶν μεγάλων κλυδῶνων, ἐκλονίζετο ὡς γυνὴ μεθύουσα.

43. Οὔτε ἡ γῆ, οὔτε τοῦ οὐρανοῦ αἱ χώραι, οὔτε τὸ ἐν αὐτοῖς διάστημα ἦταν πλέον ὁρατὰ (γ), τὸ πᾶν ἦσαν ὕδατα, τὸ διάστημα καὶ ὁ οὐρανός, ὃ ἄρχων τῶν ἀνθρώπων!

44. Ἐν μέσῳ τῶν οὕτω πνιγομένων ἀνθρώπων, ὃ

τραὶ καὶ οἱ Βαῖσσαι δυνάμεναι ν' ἀναγινώσκωσι τὰ ἱερὰ βιβλία καὶ νὰ μετέχωσι τῶν θυσιῶν, λέγονται ὅτι γεννῶνται δις, τουτέστιν ἀναγεννῶνται.

(α) «Καὶ ἐπληθύνθη τὸ ὕδωρ καὶ ἐπῆρε τὴν κιβωτὸν καὶ ὑψώθη ἀπὸ τῆς γῆς· καὶ ἐπεκράτει τὸ ὕδωρ καὶ ἐπληθύνετο σφόδρα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐπεφέρετο ἡ κιβωτὸς ἐπὶ πᾶν τὸ ὕδατος.» (Γεν. ζ', 17, 18.)

(β) Καὶ ἐμνήσθη ὁ Θεὸς τοῦ Νῶε.» (αὐτόθ. η', 1).

(γ) «Τὸ δὲ ὕδωρ ἐπεκράτει σφόδρα σφοδρῶς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπεκάλυψε πάντα τὰ ὄρη τὰ ὑψηλά.» (Γεν. ζ', 19).

ἄρχον τῶν τέκνων τοῦ Βαράτα, ἐφαίνοντο οἱ ἑπτὰ ἄγιοι καὶ ὁ Μανὺς, καὶ ὁ ἰχθύς (α).

45. Τοιοῦτοτρόπως, ὁ βασιλεὺς, ὁ ἰχθύς οὗτος ἔκα-
με τὸ πλοῖον τοῦτο νὰ πλῆ πολλὰς σειρὰς ἐτῶν
χωρὶς νὰ κουρασθῇ, ἐν τῇ πλησμονῇ τῶν ὑδάτων.

46. Ἐπειτα ἐκεῖ ὅπου τὸ Ἰμαβάν (τὰ Ἰουλάνα)
ὑφὸ τὴν ὑψηλοτάτην αὐτοῦ κορυφὴν, ὡς ἡγεμὸν τῶν
τέκνων τοῦ Βαράτα! ἐκεῖ ὁ ἰχθύς ἐσυνετοῦ πλοῖον (6).

47. Καὶ τότε ὁ ἰχθύς ὠμίλησεν οὕτως εἰς τοὺς ἁ-
γίους (Richis) μευιδιῶν ἀποσπασάτε παγίως τὸ πλοῖον
τοῦτο ἐν τῇ κυρυφῇ ταύτῃ τοῦ Ἰμαβάν.

48. Τὸ πλοῖον ἀμέσως προσέδωκεν ὑπὸ τῶν ἁγίων
(Richis) ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ Ἰμαβάν, ἀφου ἤκουσαν
τοὺς λόγους τοῦ ἰχθύος, ὡς ἡγεμὸν τῶν τέκνων τοῦ
Βαράτα.

49. Ἴδου διὰ τί ἡ κορυφὴ αὕτη, ἡ ὑψηλοτάτη τοῦ
Ἰμαβάν, ὠνομασθῇ *Nau-Bandhikān* (δεσμός τῆς
νεῶς), ὅπερ ὄνομα φέρει καὶ τὴν σήμερον ἐτι, ὡς ἄρ-
χον τῶν τέκνων τοῦ Βαράτα!

50. Τότε ὁ χαρίεις ἰχθύς, τὸ βλέμμα ἔχων ἀκίνη-
τον ὠμίλησεν ὡς ἐξῆς εἰς τοὺς ἁγίους (Richis): «ἐγώ
εἰμι ὁ Βραχμῆς, ὁ προπάτωρ πάντων τῶν κτισμάτων»
οὐδὲν ὃν εἶνε ἀνώτερον ἐμοῦ.

51. Ἀὖτὸ τὴν μορμὴν ὄφρος ἤλθον νὰ σώσω ὑμᾶς
ἐκ τῶν φρικαλεοτήτων τοῦ θανάτου. Ἐκ τοῦ Μανὺ
πρέπει νὰ γεννηθῶσι τώρα πάντα τὰ κτίσματα μετὰ
τῶν θεῶν, τῶν δαιμόνων καὶ τῶν ἀνθρώπων (γ).

52. »Πρέπει ν' ἀναδημιουργήσῃ πάντας τοὺς κό-
σμους, πᾶν ὅ,τι κινεῖται καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν κινεῖται
καὶ μόνον δι' ἀφοσιώσεως, δι' ἀσκήσεων ἐκτάκτων θὰ
πληρωθῇ ὅ,τι ἀγγέλλω.

52. »Ἐκ τῆς ἀγάπης μου ἡ τῶν ὄντων δημιουργία
δὲν θὰ πέσῃ εἰς τὴν σύγχυσιν». Οὕτως ὁμιλήσας ὁ
ἰχθύς ἐγένετο ἀμέσως ἀφανής.

53. Ἄλλ' ὁ Μανὺς βιασθεὶς νὰ δημιουργήσῃ τὰ
ὄντα περιεπλάκη καὶ ἀμέσως ἔκαμεν αὐστήραν με-
τάνοιαν.

55. Πλήρης μεταμελείας ἄρχειται ὕστερον νὰ δη-
μιουργήσῃ πάντα τὰ ὄντα· ἐδημιούργει αὐτὰ ἀμέσως
ὡς ἐμελλον νὰ εἶνε.

56. Τοιαύτη εἶνε ἡ ἀρχαία καὶ ἐνδοξος αὕτη ἱστο-
ρία φέρουσα τὸ ὄνομα, ἱστορία τοῦ ἰχθύος, διηγου-
μένη ὑπ' ἐμοῦ καὶ ἐξαλείφουσα πάσας τὰς ἀμαρτίας.

57. Ὁ ἀκούων πάντοτε τὴν ἱστορίαν τῶν ὁρῶν
τοῦ Μανὺ (ἐπὶ τῆς θαλάσσης), οὗτος χαίρων ἐν τῇ
τελείᾳ καταστάσει τῶν πραγμάτων θὰ εἰσέλθῃ εἰς
τὸν οὐράνιον κόσμον.

Ἐὰν ἐν παραλληλισμῷ ἐθέσασιν, λέγει ὁ συγγρα-
φεὺς, παρ' οὗ ἐλάβομεν τ' ἀνωτέρω, πολλὰ χωρία τῆς
Γενέσεως πρὸς τὴν διήγησιν ταύτην τῶν Ἰνδῶν, δὲν

πιστεύομεν, ὅτι ὁ Ἰνδὸς συγγραφεὺς ἐδάνεισε ταύτην
ἐκ τὸν Μωϋσέα· διότι ἡ Μαχαβαράτα εἶνε πιθανῶς
σύγχρονος τοῦ Μωϋσέως, ἀν μὴ προτέρα αὐτοῦ· ἀλλὰ
πιστεύομεν, ὅτι αἱ συμπτώσεις αὗται προσέρχονται ἐκ
ταύτου, ὅτι οἱ δύο συγγραφεῖς τῆς Γενέσεως καὶ τῆς
Μαχαβαράτας ἤντησαν ἐκ τῶν αὐτῶν πηγῶν, ἐκ
τῶν ἀρχικῶν παραδόσεων. Ὁ Μωϋσῆς εἶνε τοῦ Βυάσα
ἡ τοῦ Ἰνδοῦ συμπιλητοῦ ἀνώτερος, διότι ἤντησεν
ἐκ πηγῶν καθαρῶν, ἥτο δὲ πρὸς τούτους καὶ θεόπνευ-
στος. Καὶ ταῦτα μὲν λέγει ὁ συγγραφεὺς, ἐξ οὗ πα-
ρελάβομεν τ' ἀνωτέρω, ἡμεῖς δὲ προστιθέμεθα, ὅτι ἡ
διήγησις τῆς Γενέσεως εἶναι πολλῶ ἀπλουστερά καὶ
ὑψηλότερά ἢ ἡ μυθώδης καὶ γελοία διήγησις τῆς Μα-
χαβαράτας.

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΣ.

ΠΑΙΔΙΟΝ ΑΣΙΟΘΑΥΜΑΣΤΟΝ

Ἐν ἔτει 1721 ἐγεννήθη ἐν τῇ Γερμανικῇ πόλει Λυ-
βέκκῃ (Lubeck) παιδίον, ὅπερ διὰ τὴν μεγίστην αὐτοῦ
διανοητικὴν δύναμιν ἐξέπληξε τὸν κόσμον. Τὸ διά-
σημον τοῦτο παιδίον ὠνομάζετο Χριστιανὸς *Heinel-*
ken. Πολὺ δὲ δικαίως ἐθεωρήθη τέρας τῆς φύσεως ἐν
τῇ κυριαρχίᾳ· διότι καὶ ἄλλοι ἔσχον πρόωρον ἀνά-
πτυξιν, ἀλλ' οὐχὶ ἐν τοσούτῳ μικρᾷ ἡλικίᾳ· ἐπειδὴ
ὁ Χριστιανὸς *Heinkelken* οκτῶ μηνῶν ὠμίλει· δώδεκα
μηνῶν ἐγνώριζε τὰ κυριώτατα συμβάντα τῆς Πεντα-
τεύχου· δέκα καὶ τριῶν μηνῶν ἐγνώριζε τὴν ἱστορίαν
τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ δεκατεσσάρων τὴν τῆς
Καينῆς Διαθήκης· ὅτε ἐγένετο εἰς ἡλικίαν δύο ἐτῶν
καὶ ἡρώδης ἀπεκρίνετο εἰς τὰ κυριώτερα ζητήματα
τῆς Γεωγραφίας καὶ τῆς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας ἱστο-
ρίας. Μετ' ὀλίγον ἐκτὸς τῆς γερμανικῆς, ἥτις ἦτο ἡ
μητρικὴ τοῦ γλώσσα, ὠμίλει τὴν λατινικὴν καὶ τὴν
γαλλικὴν μετὰ μεγάλης εὐκολίας. Πρὶν ἢ γεῖναι τε-
τραετὴς ἐγνώριζε τὰς γενεαλογίας τῶν πρώτων οἰκο-
γενειῶν τῆς Εὐρώπης.

Τὸ τέρας τοῦτο τῆς φύσεως, ὁ Χριστιανὸς *Heinel-*
ken, ἐγεννήθη μόχον ἵνα δειχθῇ εἰς τὸν κόσμον· κρά-
σιν ἀσθενικὴν καὶ ἀδύνατον ἔχων ἐμίσει πᾶσαν ἄλλην
τροφὴν ἐκτὸς τοῦ γάλακτος τῆς τροφῆς τοῦ. Ἐπαυσε
νὰ θηλάζῃ ὀλίγους μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ, συμ-
βάντος ἐκ συμπλοκῆς ἀσθενειῶν. Ἀπέθανε τῷ 1725,
ἤσας τέσσαρα ἐτη καὶ ὀλίγους μῆνας.

Ἐδύνατο τις ν' ἀμφισβῇ περὶ τῆς ἀληθείας τοι-
αύτης πρόωρου διανοητικῆς ἀνάπτυξεως, ἐὰν μὴ ἐθε-
βαιούτο ὑπομάρτυρων αὐτοῦ καὶ ἀξίων πιστεως.
Τὸν βίον τοῦ Χριστιανοῦ συνέγραψεν ὁ παιδαγωγὸς αὐ-
τοῦ *Schoeneich*.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

* * * Ὁδοῦμαι τὸν Θεόν, ἔλεγε φρόνιμός τις ἀνθρώπος,
καὶ μετὰ τὸν Θεὸν δὲν φοβοῦμαι ἢ ἐκείνον ὅστις δὲν φοβεῖ-
ται αὐτόν.»

* * * Ἡ πίστις εἶναι ἡ χρηστότης τῆς καρδίας.

* * * Ἐν μὲν τῇ εὐτυχίᾳ σου ἀπόικτα φίλους, ἐν δὲ
τῇ δυστυχίᾳ δοκίμαζε αὐτούς.

(α) »Καὶ κατελείφθη μόνος Νῶε καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ
»Κιβωτῷ», (αὐτόθι. 23).

(6) »Καὶ ἐκάθισεν ἡ Κιβωτὸς . . . ἐπὶ τοὺς ὄρους Ἀρά-
»ράτ» (αὐτόθι. ἡ, 4).

(γ) »Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν·
»καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς.» (Γεν. θ', 1).